

Iz nagovora pred škofovskim posvečenjem

V današnji stvarnosti, ki je hitra in zapletena, je lahko izgubiti nit, saj nas vleče na tisoče strani. Veliko je sodobnih motilcev, ki želijo človeka zмести in ga iztiriti iz njegove temeljne življenjske odločitve za dobro in za tisto, kar je prav. Mnogi se čutijo notranje razdeljene. Življenjski temelj se jim spodnaša iz dneva v dan, kajti z velikim naporom si že izkopljejo jamo, skoraj že položijo temelj, za katerega so prepričani, da bo držal in zdržal vse, saj so jih v to prepričali tisti, ki so prepričani samo v ta svet. In glej, pride naslednji dan in že je potrebno kopati drugo jamo za nov temelj, ker svet, ki z veliko vplivnostjo in sugestijo na nas, pravi drugače, da je potrebno postaviti drug temelj, kajti tisti od včeraj je bil samo za včeraj. Kristjani zato nismo zazrti samo v zemeljsko stvarnost, ampak tudi v večno sidrišče našega življenja, kjer bo naše življenje za vselej v Njem, ki je Pot, Resnica in Življenje... Kot občestvo smo poklicani k služenju iz ljubezni in skupni skrbi drug za drugega. Če bomo služili skupaj, bomo ponovno odkrili, da smo bratje med seboj («... vi vsi pa ste bratje,» (Mt 23,8) ter bomo tako rasli v enosti bivanja, a ne samo bivanja, ampak so-bivanja; ne samo delovanja v Gospodovem vinogradu, ampak so-delovanja in ne samo govora, ampak so-govora oziroma po-govora. Sveti Duh, ki prenavlja obličje Zemlje, nas prav tako spodbuja, naj skrbimo za skupni dom, ki je tudi naša celjska škofija, skupaj z g. Maksimilijanom, novoimenovanim škofom, na katerega posvečenje se pripravljamo. Prosimo za moč, da bi, skupaj z njim po razsvetljenju Gospodovega Duhu delali pogumne pastoralne izbire in odločitve, da bo tudi po nas vseh prihajalo, in to vedno bolj in bolj ter z vedno večjim zagonom k nam in med nas, Božje kraljestvo. To pa prihaja med nas v eni Kristusovi Cerkvi, v enem Gospodovem vinogradu in v enem, ne pa preštevilnih vrtovih, ki bi jih obdelovali sami, ampak skupaj. (pripravil Janez Kozinc)

7. VELIKONOČNA NEDELJA, 16.5

7.00: živi in + farani

+ Franc, Alojzija GUNZEK, obl. Fanika in Srečko DEŽAN

9.00: + Franc Alojz DEŽELAK

10.30: + Mihael JAKOPIČ

PONEDELJEK, 17.5., sv. Jošt, puščavnik

7.30: + Pavel, Frančiška VODIŠEK, Ana Knez in Peter
+ Anton Ojsteršek, starši in brat Janez
+ Majda, Amalija, 7. obl., + HRASTNIK, MAJ-
CEN in KNEZ

TOREK, 18.5., sv. **Janez I.**, papež, mučenec

19.00: + Milan OCVIRK, njegovi starši in + iz družine
ČUJEŠ
+ Antonija, Janez KOLŠEK, Hajni FRECE
+ Franc JURKOŠEK, osm.

SREDA, 19.5., sv. **Peter Celestin**, papež

7.30: + Antonija, Jernej in sin Anton RAZBORŠEK
+ Jožef DEŽELAK
+ Alojzij SLAPŠAK

ČETRTEK, 20.5., sv. **Bernardin Sienski**, duhovnik

19.00: + Janez KRIVEC in njegovi starši
+ Mihaela PAPIČ, 1. obl.
+ Franc MAČEK

PETEK, 21.5., sv. **Teobald**, škof

7.30 : + starši Karel in Jožefa PUŠNIK
19.00: + Marjana ŠKORJA
+ Martin ŠKORJA

SOBOTA, 22.5., sv. **Marjeta Kasijska**, redovnica

19.00: + Marija, Ernest KLADNIK, 10. obl.
+ Rafko OJSTERŠEK, zadušnica
v zahvalo za 50 let skupnega življenja

BINKOŠTI, 23.5.

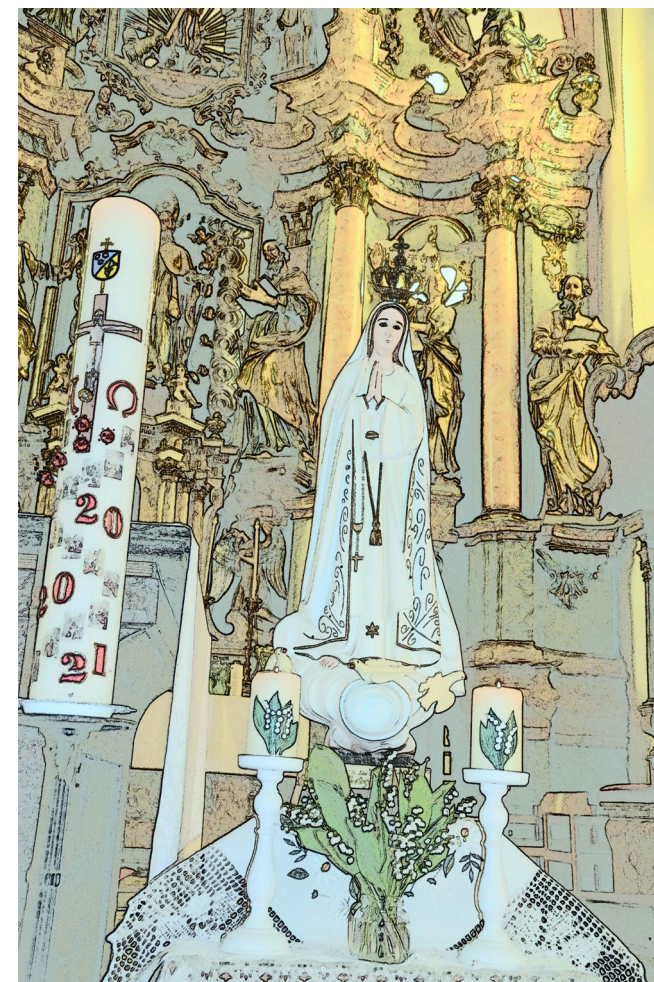
7.00: živi in + farani

9.00: + Fanika ŠANTEJ
+ Marija SKALE

10.30: + starši Marija, Jože TUŠEK, Helena, Lojze
HVALIČ, Jože TUŠEK

MARTINOVA LILIJA

16. maj 2021, leto 13, št.: 20

*Ne bom vas zapústil sirot,
govorí Gospod,
prišel bom k vam in
veselilo se bo vaše srce.*

V majskih številkah župnijskega lista nas, v pisani besedi, nagovarja laški rojak, letošnji zlatomašnik Jože Kužnik. V tem tednu nam je pripravil naslednji zapis:

Moja duhovniška pot se je začela 29. junija 1971. V tistem času smo bili bogoslovci posvečeni po petem letniku teologije in nato bili, kot semeniški duhovniki, ali »nedeljski kaplani«, razporejeni po večjih župnijah, kjer smo ob vikendih opravljali duhovniško službo in pridobivali pastoralne izkušnje, med tednom pa smo bivali v bogoslovju in študirali v pastoraletniku teološke fakultete. Mene so dodelili za nedeljskega kaplana v mariborsko stolno župnijo. To pa je pomenilo, da sem bil v župnijsko delo aktivno vpet tudi med tednom. Kadar je n.pr. bilo potrebno iti na pogreb ali delati zapisnik pred poroko, oditi na sprevidenje in podobno, so me poklicali kar iz predavalnice in sem moral opraviti nalogo. Moram pa reči, da sem v tem letu imel za mentorja odličnega duhovnika, stolnega župnika in dekana, kanonika dr. Vinka Frangeža. Bil je res očetovski mentor, od katerega sem pridobil veliko prakse.

Po enem letu sem bil nastavljen za rednega kaplana v opatijsko mestno župnijo sv. Danijela v Celju. Vodil jo je, na videz strog, a razumevajoč opat g. Friderik Kolšek, ki je kaplanom pustil delati, če je videl, da si prizadevajo. V Celju je bilo res veliko dela. Tedaj je bila v mestu Celje ena sama župnija, sv. Danijel. Župnijo sv. Cecilije (kapucini), na desni strani Savinje, in sv. Jožef (lazaristi), preko Voglajne, sta zajemali obrobje mesta, celotno mesto pa je spadalo pod opatijo. Dva kaplana sva imela ves verouk za cca 1000 otrok, po 24 – 26 ur verouka na teden! Na skrbi sva imela skoraj vse pogebe, sprevidenja na domu in v bolnišnici, ob nedeljah in praznikih pa po tri sv. maše in veliko spovedovanja. Bilo je naporno, toda bilo je lepo in spodbudno. Poleg rednega dela sva kaplana poskrbela še za druge stvari: z otroki sva pripravljala slovesnosti ob materinskem dnevu in

božičnice, z mladino smo pripravljali postne prireditve, ob prazniku Brezmadežne odmevne akademije, v maju pa čudovite šmarnice; pri verouku smo za poživitev uporabljali diafilme in petje, za mladino smo poleti pripravili duhovne vaje. Res pestro življenje, ki je trajalo sedem let. Vmes pa se mi je še ponovila bolezen, bila je potrebna operacija in okrevanje. Od tedaj dalje so bile bergle moje stalne spremljevalke. Sedem let sem bil kaplan v Celju (prvo sedemletje!), nato sem se počutil dovolj močnega in sem zaprosil za župnijo.

Postal sem župnik na Stranica. K meni je prišla mama, ki mi je gospodinjala. Na župniji pa so se začele druge, predvsem gospodarske skrbi: ureditev kanalizacije, popravilo streh, obnova oken na župnišču, temeljita obnova gospodarskega poslopja, napeljava centralne kurjave v župnišču in v cerkvi. Tudi na pastoralnem področju je bilo dosti dela: redni osnovnošolski verouk, mladinski verouk, otroški zbor, razne prireditve za materinski dan in božičnice, v postnem času verska srečanja za odrasle, v božičnem času pa blagoslov domov, tudi duhovne vaje za ministrante. Uspelo mi je pridobiti tudi organistko, da smo poživili cerkveno petje, ipd. Po dolgih letih smo pripravili tudi župnijski misijon. Na župniji sem se dobro počutil in se z verniki dobro razumel. V sedmem letu pa je mama zbolela in umrla. Takrat me je gospod škof, kljub moji nesposobnosti, imenoval za spirituala (duhovnega vodjo) v mariborskem bogoslovju. Tako se je končalo moje drugo sedemletje v duhovniški službi.

Danes se mnogi mladi bojijo doživljenjskih odločitev. Razlogi za to so različni, eden od teh je tudi ta, da niso gotovi ali bodo mogli vse življenje vztrajati pri svojih odločitvah. Sami s svojimi močmi gotovo ne, z Božjo pomočjo pa! Bog ne zapusti teh, ki se mu iskreno zaupajo! Pogum! Z Božjo pomočjo gre vse! Po enem letu službe spirituala, pa sem moral prevzeti službo rektorja bogoslovja. Tudi na to nisem bil pri-

pravljen, sem pa moral zamenjati dr. Janežiča, ki se je umaknil v pokoj. Poleg službe rektorja sem prevzel še predavanja na Katehetsko pastoralni šoli. Večkrat sem prosil škofa, da me rektorske službe razreši, a me je uslišal še-le po sedmih letih. Tako je minilo že tretje sedemletje moje duhovniške poti. Nato se je življenjski vzorec še enkrat ponovil. Eno leto sem bil župnik v župniji Karmelske Matere Božje v Velenju in nato ponovno sedem let župnik v Šentilju pri Velenju. Tudi na tej župniji sem se moral soočiti s popravili streh na cerkvi in župnišču ter z obnovo oken in vrat na župnišču. V župnijsko last smo pridobili že močno propadajočo stavbo stare šole, tik ob cerkvi. Bila je potrebna temeljite obnove, od temeljev do strehe. Uspelo nam jo je obnoviti na zunaj, notranji prostori pa so morali še počakati. Stavbo smo poimenovali »Tilnov dom«. Služila naj bi pastoralni dejavnosti, pa sem moral pred dokončano obnovo oditi.

Tudi v Šentilju je bilo pastoralno delo raznovrstno, od poučevanja verouka, mladinske skupine, občasnih srečanj za mlade s posebnimi predavatelji, do prireditve ob materinskih dnevih, božičnic, duhovnih obnov v postnem in adventnem času, po dolgem času smo imeli tudi v Šentilju misijon, ipd. Zaradi napredujoče bolezni pa sem se po sedmih letih moral župniji odpovedati in se preseliti v dom starejših duhovnikov v Maribor.

Ker nisem mogel biti več aktiven na župniji, sem se lotil pisanja. Postal sem urednik Slomškovega lista. Nastalo je tudi nekaj križevih potov, šmarnic in zapisov o življenju naših mučencev med in po drugi svetovni vojni. V tem času so me imenovali tudi za sodnika cerkvenega sodišča in ponovno za predavatelja na Katehetsko pastoralni šoli, kjer so mi zaupali predmet Stara zaveza. Dela mi torej tudi v pokoju ni manjkalo. Tako sem preživel tri leta, do ustanovitve novih škofij leta 2016.